

predstava ma vystrasite vacsim, ako takt, zeby som mohla spadnúť, preto si pohnem. Po rebríku zostupujem rýchlejšie a o chvíľu už stojím nohami pevne na zemi.

Princezná Hessa

Stále prší a ja neviem, kde sa mám ukryť. Už som sa niekoľkokrát snažila postaviť na nohy, no po každej padnem na zem. Jeden zo strážcov, ktorý ma sem niesol, ma musel poriadne niečím ovaliť, lebo ma všetko bolí a ani sa neviem poriadne sústrediť. No najviac mi je ľúto toho, že nemôžem ujsť. Ešte niekoľkokrát sa pokúšam postaviť, no je to zbytočné. Už sa chcem vzdať, keď si spomeniem na to, že ak neujdem, v noci za mnou opäť príde mama a bude mi rozprávať, že je to pre moje dobro. Hneď ma to naplní silou a postavím sa. Niekoľkokrát sa zakolíšem a už mám pocit, že padám, no nakoniec sa opriem o strom a tak stojím na nohách.

Dobre, už stojíš, teraz ešte prejsť pár metrov a môžeš si znova sadnúť, hovorím si. Našťastie sa nachádzam v lese a tak je strom každých pár metrov. Poobzerám sa a najbližší strom je vľavo. Preto sa vydám tou cestou. Ani jedna z ciest neviem kam vedie, takže je jedno, ktorou sa vyberiem. Jednou rukou sa stále prichytávam stromu, aby som nespadla a urobím jeden krok. Nespadnem a tak sa cítim ešte silnejšia. Pustím sa stromu a urobím ďalší krok. Už sa naťahujem za stromom o ktorý sa chcem oprieť, ale ešte ma od neho delia minimálne tri kroky.

Chcem urobiť ďalší krok, ale ten sa mi už nepodarí a tak spadnem. Keďže sa nemám o čo oprieť a tak sa zdvihnúť, prejdem štvornožky až k stromu. O ten sa opriem a postavím sa. Urobím zopár krokov a takto prejdem niekoľko metrov, až pokým nenájdem nejaký úkryt. Už sa mi chodí ľahšie a tak si nemusím robiť pri každom strome prestávku, jednoducho chodím pomaly a taktavo po lese a hľadám nejaký bunker, v ktorom by som sa mohla ukryť.

Keď sa však rozprší tak si sadnem pod strom, pri ktorom aktuálne stojím a nadávam si, že som si so sebou nevezala deku, ktorú mi mama priniesla pred niekoľkými dňami. Teraz tu mrznem iba v šatách, ktoré som mala na sebe, keď sme so sestrou oslavovali sedemnástu narodeniny, čo mohlo byť aj pred tromi týždňami. Som úplne premočená a tak aj premrznutá. Po chvíli zaspím a potichu čakám na to, ako celkom zmrznem a umriem.

Princezná Eshal

Už bežím niekoľko hodín po lese a práve začalo pršať. Vyčítam si, že som si nezobrala aj nepremokavú bundu, lebo mikina mi už začína premokať celá a neskôr sa

mi premočí aj tričko a môžem prechladnúť. Keby tu bola aspoň nejaká strieška, pod ktorú by som sa mohla skryť, no široko-dáľeko sú tu akurát stromy.

Les, ktorým bežím je naozaj veľmi hustý, keďže už bežím pri najmenšom tri hodiny a ešte som nevidela nič iné, iba stromy, ktoré sú všetky rovnaké. Žiadne známky života. A čo som vlastne čakala? Že tu po pár minútach nájdem Hessu a spolu sa vrátíme do hradu? Alebo stretneme ďalších ľudí na úteku a dáme sa s nimi dokopy a vytvoríme akýsi spolok?

Uvedom sa Eshal, budeš tu blúdiť najmenej týždeň a potom to buď vzdáš a budeš snažiť nejako vrátiť späť, alebo nájdeš nejakého človeka a opýtaš sa ho na cestu, ale rozhodne to nebude také jednoduché, ako si si myslela, keď si liezla z tej izby, poviem si.

Na chvíľu zastanem a poobzerám sa okolo seba. Je jedno ktorým smerom sa vydám, aj tak všetko vyzerá tak isto. No napriek tomu, že mi je zima a som úplne premoknutá a stratená, cítim sa lepšie, akoby som teraz bola v teple na hrade. Cítim sa slobodná – nikto ma nenúti do sobáša a mám aspoň pocit, že robím niečo pre to, aby som našla Hessu a nielen tak nečinne sedím na zadku a popíjam si džúsik a pri tom sa hnevám na mamu, že ju niekam odvieďa.

Nakoniec nezmením smer a idem stále tak, ako som išla doteraz. Chvíľu bežím, chvíľu idem krokom, aby som sa vydýchala. Potom sa znova rozbehnem, aby som sa čo najrýchlejšie dostala ani neviem kam.

5

Princezná Hessa

Našťastie asi po dvoch hodinách prestane pršať. Všade je síce mokro a najmä ja som celá mokrá, no stále to je lepšie ako keď sa na mňa liala dažďová voda. Jednu ruku zaborím do bahna podo mnou, aby som sa podoprela a zdvihla z mokrej zeme. Ako som sa dvíhala, mokré vlasy mi padli do očí, no nemohla som si to všímať. Najprv sa musím postaviť.

Postavím sa a hneď si vlasy dám dozadu. Nemám žiadnu gumičku, ktorou by som si ich zviazala a tak si ich jednoducho schovám pod šaty. Mokré vlasy ma na chrbte schladia a tak sa strasiem.

Čo najrýchlejšie pokračujem v ceste. Už udržím rovnováhu, len trochu krívam a to ma spomaľuje. Kráčam niekoľko hodín až vyjdem na akýsi vrch. Pozriem z neho dole a jedinú, čo vidím je jeden malý opustený domček, v ktorom pravdepodobne nikto

nebýva. No aj tak sa vydám jeho smerom. Cesta dolu kopcom je horšia, najmä keď už nie som v lese a nemôžem sa oprieť o žiaden strom.

K domčeku prídem akurát vtedy, keď sa zotmie. Zaklopem na vchodové dvere a keď sa nikto neozýva, pomaly dvere skúsím otvoriť. Je odomknuté a tak vojdem dnu. Domček je naozaj malý a skladá sa iba z jednej miestnosti, v ktorej sa nachádza stôl, dve postele a malá kuchynka.

Mám strach zostať. Čo keď príde domáci a vyhodí ma? No je mi zima a som unavená, takže strach je slabší a preto vojdem dnu a zatvorím za sebou dvere. Ako prvé si do jedného z pohárikov napustím vodu a napijem sa. Som aj hladná, ale nevidím nič na jedenie a preto si hneď ľahnem do jednej z postelí. Keby som mala niečo na prezlečenie, tak sa prezlečím, aby som nepremočila posteľ, ale keďže nemám inú možnosť, ľahnem si do postele aj celá mokrá. Hneď na to zaspím a prebudím sa až na to, ako sa otvoria dvere.

Princezná Eshal

Lístie za mnou zašuchoce a ja cítim, že nie som sama. Rýchlo sa otočím a vidím za sebou neznámeho chlapca, o niečo staršieho odo mňa. Oblečený je chudobne, no nevyzerá vyhladované. Cez tričko mu presvitajú svaly a aj ruky ma dobre vypracované. Pohľad prenesiem na jeho tvár. Modré oči na mňa pozerajú a zároveň sa mračia. Tmavé vlasy má rovnako zmoknuté ako ja, takže je jasné, že bol celý čas v lese. A možno ma aj sledoval. Všimnem si, že v ruke drží nôž a v puzdrách po celom tele má tiež niekoľko zbraní.

„Kto si?“ opýta sa ma zamračene.

Rozmýšľam, či mu môžem povedať pravé meno, predsa princeznú snáď poznajú všetci a čo ak by ma zobral späť do kráľovstva?

„Eshal a ty?“ nakoniec to risknem a poviem mu svoje pravé meno. Možno mi nakoniec pomôže.

„Rais,“ povie a ešte chvíľu na mňa pozerá. Stojíme oproti sebe, ale ani jeden z nás neprehovorí.

„Kde bývaš?“ opýtam sa ho.

„Nasleduj ma ak chceš, ale asi sa ti to páčiť nebude,“ priblíži sa ku mne, ale ani na mňa nepozrie jednoducho ma prejde. Ide rýchlo a ja za ním nestíham, preto si musím občas pobehnúť.

„Ako si na to prišiel?“ nechápem.

„Viem, kto si a viem, že ťa hľadajú,“ povie.

„A ty ma neplánuješ nahlásiť?“ opýtam sa.

„Neviem, či vieš, že svet za hradbami je naozaj obrovský a je dosť možné, že ju nenájdeš...“ začne, no ja ho preruším.

„Ja verím, že ju nájdem. Neverím, že posledný deň, čo som ju videla boli naše spoločné narodeniny a ja som sa s ňou poriadne ani nerozlúčila,“ vyslovím to jasne a zreteľne a on nič nenamieta.

Princezná Hessa

Hneď vyskočím z postele a pozriem sa na človeka, ktorý stojí vo dverách. Je to asi dvadsaťročný chalan a široko sa na mňa usmieva. Zvláštna reakcia od človeka, ktorý vidí, ako v jeho posteli spí neznámy človek.

„Ospravedlňujem sa, viem, že som sem nemala vojsť, no pršalo a ja som nemala kam ísť. Musela som sa niekde skryť, no mrzí ma, že som ti zamočila posteľ. Naozaj prepáč, ja už idem preč,“ poviem a pomaly dokrúvkám k nemu a čakám, že uhne, aby som mohla prejsť. On sa však ani nehne a tak zastavím rovno pred ním. Takto z blízka si ho lepšie všimnem. Má bledohnedé vlasy a usmiate hnedé oči. Je vysoký a plecnatý, ale nevyzerá strašidelne. Skôr milo. Oblečené má nejaké hnedé oblečenie, ale je to niečo, čo neviem identifikovať. Podľa vzhľadu a aj oblečenia je dosť chudobný. Dokonca si všimnem, že v nejakej kapsičke má nôž. No nevyzerá ako niekto, kto ním vie aj narábať. Skôr to má iba na sebaobranu.

„Nemusíš odchádzať. Kludne zostaň. Určite sa nájde aj nejaké suché oblečenie, ktoré by si si mohla obliecť. Po sestre,“ povie a smutne sa usmeje.

„Kde je tvoja sestra?“ opýtam sa, lebo ju nikde nevidím.

„Pred pár mesiacmi zomrela. Tu sa to stáva často. Odkiaľ si ty?“ opýta sa.

„Z kráľovstva. Som Hessa, princezná Hessa,“ predstavím sa on div, že neomdlie.

„Och, to som nevedel, veličenstvo. Ospravedlňte ma, ja som Darius,“ pokloní sa.

„Nie, prosím, toto robiť nemusíš, volaj ma jednoducho Hessa. To ja by som sa mala klaňať tebe, za to, že som tu mohla prespať,“ poviem.

„Bolo mi ctou, veli... Hessa,“ usmeje sa a ja mu úsmev opätujem, aj keď po tom, čo som zažila sa mi veľmi usmievať nechce. No tento chalan to tiež nemá ľahké, a i napriek tomu sa neustále usmieva. „Kľudne tu môžeš zostať bývať, ak chceš,“ ponúkne mi a ja s potešením prikývnem.

Ukáže mi veci, do ktorých sa môžem prezliecť a zatiaľ čo sa prezliekam odíde von. Jeho sestra bola asi rovnako veľká ako ja, lebo jej veci mi sadnú ako uliate. Je to obrovská zmena, byť v takých jednoduchých šatách, keďže doteraz som sa obliekala do najdrahších kúskov. Hneď, ako sa prezlečiem, ho zavolám späť dovnútra a svoje mokré šaty si prehodím cez stoličku, aby vyschli.

Na jedenie nám obom dá krajec chleba a vidno, že sa veľmi hanbí, že mi nič viac nemôže ponúknuť a ja sa preto snažím tváriť čo najvdáčnejšie. Nechcem, aby sa cítil nesvoj vo vlastnom dome.